

mig, at dette nærmest er en Strid om Ord. Det væsentlige, Kernen i Sagen, er jo dog, at de Indkomster, der hidrøre fra Formue, blive højere beskattede end dem, der hidrøre fra personligt Arbejde. Det er det, man i al Almindelighed forstaar ved Forskellen mellem Formue- og Indkomstskat. Derimod er det af underordnet Betydning, om det sker direkte ved at lægge Skatten paa Formuen eller indirekte paa de Indkomster, der hidrøre fra Formuen. Det bliver kun en Forskel med Hensyn til Paa- ligning og Optrævning. I Sagens Realitet bliver det det samme. Den her foreliggende Skat maa da siges at være en Skat paa Formuen og Indkomsten, eller hvad man i Almindelighed kalder en Formue- og Indkomstskat. Men det forekom mig, at det ærede Medlem opererer med disse Begreber, som det passer ham bedst i Øjeblikket. I det ene Øjeblik gør han gældende, at der ikke er Tale om en Formue- skat, men kun om en Indkomstskat ved Indkomstkildebeskatningen. I det næste Øjeblik anker han over, at der ikke paa- lægges Landejendomsbesidderne nogen Indkomstskat, men kun en Formueskat. Der forekommer mig ikke at være nogen Overensstemmelse mellem disse to Standpunkter. — Det ærede Medlem udtalte endvidere, at de 0,3 pro mille, som Folketinget tidligere havde vedtaget og vedtaget gen- tagende, var et Kompromis. Det var derfor ret naturligt, om man nu sagde, at det var alt for lavt. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det var det Beløb, hvormed denne Skat fra først er bleven fore- slaet af den daværende Regering, og Folketinget vedtog det altsaa ikke som et Kompromis. Naar det nu siges, at man gjorde det den Gang, fordi man stræbte saa meget som muligt efter at naa til en Overenskomst, vil jeg tillade mig at spørge, om man i den Omstændighed, at man nu vil gøre gældende, at det er alt for lavt, skal se et Vidnesbyrd om, at man nu ikke vil stræbe efter en Overenskomst? Jeg ønsker ikke at forlænge denne Forhand- ling, som alle synes at ønske saa kort som mulig, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Jørgensen: Jeg skal fatte mig i stor Korthed. Som det høje Ting vil erindre, udtalte jeg ved 2den Behandling, at jeg sluttede mig fuldt ud til Flertallets Forslag om Hartkornsskatternes Ophævelse, fordi det ikke alene var den naturligste og simp- leste Maade at ordne en Skattereform paa, men ogsaa fordi det er den eneste Vej, ad

hvilken man virkelig kan skaffe Hartkornet den Skattelettelse, man tilsigter. Man kan nok ved Overførelse bestemme, at saa og saa store Beløb skulle gaa over til Kom- munekasserne; men det vil altid bero paa mange forskellige Ting, om Hartkornet virkelig faar den tilsigtede Lettelse derved. Jeg sluttede mig ligeledes til Flertallets Forslag om Ejendomsskylden, idet jeg dog mente, at det var nødvendigt at foretage visse Lettelser over for de mindre Land- brugere. Det tror jeg fremdeles. Derimod har jeg Betænkelighed med Hensyn til Kildebeskatningen, fordi jeg ikke kunde frigøre mig for den Opfattelse, at Skyldnere vilde komme til at betale Skat af deres Gæld. Jeg erkender, at denne Skat har store og betydelige Fortrin; men jeg tror, at den i Øjeblikket har skabt en saadan Misstemning mod sig, ikke blot blandt Grundejerne paa Landet, men ogsaa blandt Grundejerne i Byerne, at jeg anser det for tvivlsomt, at den kan gennemføres nu, og jeg vilde anse det for meget beklageligt, om hele den store Skattereform skulde strande herpaa. Det var disse Betragt- ninger, jeg gjorde gældende ved 2den Be- handling, og jeg har fremdeles den samme Opfattelse.

Naar jeg nu stemmer for Flertallets Forslag, gør jeg det af to Grunde. For det første, fordi jeg ikke paa noget Tids- punkt vil stemma mod et Forslag, der gaar ud paa Hartkornsskatternes Ophævelse. Det har altid været Agrarforeningens Ho- vedkrav at komme bort fra dem. Derfor vilde det se højest underligt ud, om jeg, der saa mange Gange har staaet som Tals- mand for denne Sag, stemte imod den, første Gang der fremkom et Forslag derom. Min anden Grund er den, at jeg har faaet det Indtryk, at Flertallet og den høje Re- gering ere villige til at føre en virkelig Forhandling og villige til at vise sin Imøde- kommenhed ved at gøre Indrømmelser paa de Punkter, hvor det sikkert nok maa er- kendes, at der maa gøres Indrømmelser, fordi det andet Ting neppe af praktiske Grunde vil kunne gaa ind derpaa. Jeg erkender, at man her fra Landstingets og Regeringens Side har sagt et stort A, og jeg føler mig forvissat om, at man ikke vil vige tilbage for at sætte det forholdsvis lille B til, som endnu maa til, for at vi kunne faa en Skattereform, der ikke blot vil være til Glæde for Landbruget, men, som jeg tror, for Befolkningen i sin Hel- hed, hvorved der vil komme Ro i Sindene paa dette Punkt. Af disse Grunde stem- mer jeg for Flertallets Forslag.